

Sammanfattning

Integritetsskyddet i Sverige följer inte någon klar definition av begreppet personlig integritet. Det är dock klarlagt att personuppgifter såsom IP-adresser hör till begreppet. Direktiv 2004/48/EG har försökt rätta till det faktum att det inte finns tillräckliga åtgärder som rättighetshavare kan vidta vid eventuellt upphovsrättsintrång via internet, i alla medlemsstater. Lagstiftning som finns sedan tidigare i Sverige för att skydda den personliga integriteten vid utlämnade av personuppgifter innebär att internetleverantörer har tystnadsplikt. Undantag från tystnadsplikten görs endast för myndigheter. Rättighetshavare har inte haft några möjligheter att på eget bevåg forska i vem som begått upphovsrättsintrång via internet. Den tekniska problematiken kring bevisning i samband med upphovsrättsintrång har även försämrat rättighetshavares position. När nya regler angående behandling av personuppgifter vid upphovsrättsintrång och bestämmelser angående informationsföreläggande införts kan rättighetshavare sägas fått bättre möjligheter att tillvarata sina intressen. Dock finns det ingen skyldighet för internetleverantörer att lagra uppgifter. Det grundläggande dilemmat är att olika rättigheter, såsom rätten till egendom och rätten till privatliv, krockar med varandra vilket leder till att en avvägning måste göras. Det har gjorts en avvägning i samband med införandet, men faktum kvarstår att det endast är ett fåtal rättighetshavare som gynnas av denna inskränkning i den personliga integriteten, medan inskränkningen berör samtliga medborgare. Uppsatsen tar upp den reglering som gäller kring skyddet för personuppgifter, som omfattas av europakonventionens artikel 8, om rätt till privatliv. Faktorer såsom datalagringsdirektivet kan bidra till att öka belastningen på skyddet för den personliga integriteten som ett införande av rätten till information medför.